

РЕЧИ У ЛОБАЊИ

I

најцрња шумо теби предајем располућену главу
наћох је у трави међу заробљеним гласовима
у овој глави само звуци лета пребивају
бдију по њој изневерене мисли давних доба
наћох је с подљућеном раном на челу
небо јој се згаслим зеницама преливаше
звезде и птице сићоше у подземље
кад ове ноћи подигох из траве белу лобању
не нема у њој шумне музике прадавних харфи
нема у њој распамећених страсти
ни устрепталих пожара нерава
располућеном лобањом тумара моје било
које узалудно пипа неизмишљену пустош
узалудно крв моју побелелу у њу налива
крв се из лобање низ испране кости спира
и зато је теби најцрња шумо овако болно
располућену главу у само недро заривам

II

неизговорена нежност прокажене врлине
сићи у врт црних ружа слутњи
пливају по њему онемели цветови
лепрша лет неиспеваних птица

у врту само тишина зубе оштри
на мом прозуклом гласу

име твоје узалудно изговорено
оживљено уснама влажно тело тражи
али глас обнажен с ума силази
црни се застор времена
на плећа моја ненадно спусти

III

на почетку беше: РЕЧ

на крају биће:

можда СТРАХ

не усуђујем се да га означим

уништиће ме

можда БОЛ

бојим се да га изговорим

заразиће ме собом

можда НАДА

ако је кажем

поколебаће ме

НЕЋЕ БИТИ СМРТ

слободне плотоплазме траже сопствени ЛИК

зачет у ембриону пре краткотрајне ћуди

помахнитале материје